

РЕШЕНИЕ

№ 151

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Павлина Ив. Х.ва
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20221000502921 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивни жалби на Р. Д. П. срещу решение № 266143/19.10.2021г. допълнено с решение №261902/07.06.2022г. на СГС, ГО, 2 състав, постановени по гр.д. № 10900/20г. в частта, в която са отхвърлени исковете ѝ с правно основание чл.439, ал.1 от ГПК.

Жалбоподателят излага, че първоинстанцинното решение е неправилно. Оспорва изводът, изложен в обжалвания съдебен акт, че е осъдена да заплати държавна такса, въпреки че е освободена от заплащането ѝ. Счита, че искането за присъединяване на едно изпълнително дело към друго не прекъсва давността. Счита, че изискуемостта на вземането на кредитора е станало на 02.07.2012г., когато кредитът е обявен за предсрочно изискуем. До налагането на запор върху трудовото ѝ възнаграждение не са извършвани изпълнителни действия, които да прекъсват давността. Поддържа, че не дължи лихва за периода 13.09.2013г. до 11.03.2020г. Давността е прекъсната на 24.07.2020г., когато е наложен запор върху възнаграждението на въззивника.

Затова моли въззивния съд да отмени решението на СГС в атакуваните части и да постанови друго, с което да уважи изцяло предявения иск.

„Банка ДСК“ АД в депозирани писмени отговори оспорва жалбите. Счита ги за неоснователна. Първоинстанционното решение в обжалваната част е правилно, законосъобразно и обосновано.

Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства в първоинстанционното и въззивно производство по реда на чл.235 от ГПК намира за установено следното от фактическа правна страна:

Съдът е сезиран с искове по чл.439, ал.1 от ГПК. В исковата молба ищецът твърди, че е длъжник по изп. д. № 214/20г. на ЧСИ Г. Д.. Със заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК е осъдена солидарно с Е. П. за сумата от 117 096, 09 лв. непогасена главница по договор за кредит от 26.06.2007г., в едно със законната лихва върху нея за периода от 07.06.2013г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 10 922, 29 лв.- санкционираща лихва за периода 02.07.2012г. до 06.06.2013г., 2560, 37лв.- държавна такса и 1730, 18лв.-възнаграждение за юрисконсулт. За тези суми е издаден изпълнителен лист на 13.09.2013г. СРС не е издал заповед за изпълнение за сумата от 18 035, 50лв. договорна лихва. Изпълнителният лист е в сила от 13.09.2013г. С молба от 25.04.2016г. банката е инициирала принудително изпълнение въз основа на издадения изпълнителен лист. Образувано е изп.д. № 315/16г., което е присъединено към изп.д. № 860/15г. на ЧСИ Г. Д.. Присъединяване на изпълнително дело към друго не е изпълнително действие съгласно ГПК. По изп.д. № 315/16г. са изпратени покани за доброволно изпълнение до ищеца и солидарния длъжник на 26.04.2016г., които не са били връчени. На 07.06.2016г. е залепено уведомление на входната врата, но не е упоменато на коя. Счита, че няма редовно уведомяване по отношение на тях. С нова ПДИ от 25.10.2017г. са поканени да изпълнят доброволно задълженията по заповедта за изпълнение. Няма данни на поканата да им е връчена. Ищецът сочи, че от 25.04.2016г. до 25.04.2018г. не са предприети никакви действия и е настъпила перемпция. Изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433, л.1, т.8 от ГПК. С молба от 09.03.2020г. Банката е поискала връщане на изпълнителният лист, което представлява отказ от изп.д. № 315/16г. и се обезсилват всички предприети действия. С молба от 10.03.2020г. и изпълнителния лист от 13.09.2013г. е образувано изп.д. № 214/2020г. по описа на ЧСИ Г. Д.. На 14.05.2020г. ищецът Р. П. е получила нова призовка за доброволно изпълнение без в нея да са посочени

изпълнителните действия, които ще бъдат предприети. С молба от 21.05.2020 е поискала прекратяване на изпълнителното производство поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение, но ЧСИ ѝ е отказал. На 24.07.2020г. е получила запорно съобщение, адресирано до работодателя ѝ „Билла България“ АД, по силата на което ѝ се удържа 1/3 от трудово възнаграждение. Поддържа, че няма прекъсване на погасителната давност от 13.09.2013г. до датата на налагане на запора 24.07.2020г. Молбата за присъединяване на едно изпълнително дело към изп.д. № 860/15г. не е изпълнително действие и не прекъсва давността. Връчването на поканата за доброволно изпълнение също не прекъсва давността. До 11.03.2020г. няма изпълнителни действия, които да прекъсват давността. Такива са налице с налагане на запорно съобщение от 24.07.2020г. Към този момент е изтекла погасителната давност за главницата и лихвата и правото на принудително изпълнение е погасено. Позовава се на т.10 от ТР № 2/2013/26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС. Затова ищецът моли съда да признае за установено по отношение на ответника „Банка ДСК“ АД, че не дължи вземанията по изпълнителен лист от 13.09.2013г., издаден по ч.гр.д. № 24632/13г. на СРС, като погасени по давност. Претендира разноски.

В депозиран писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК ответникът оспорва иска. Твърди, че между него и ищеца, Е. П. е сключен договор за кредит на 26.06.2007г. за 120 000лв. Като обезпечение за вземането на банката е учредена договорна ипотека. Поради неплащане на погасителни вноски на 07.06.2013г. банката е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.417 от ГПК. Образувано е ч.гр.д. № 24362/13г. на СРС. Не оспорва обстоятелствата, изложени в т.1.1 до т.1.4 от исковата молба. По заявлението е издадена заповед за изпълнение и изпълнителен лист. На 25.04.2016г. е поискано образуване на изпълнително дело и налагане на запор върху трудовото възнаграждение на ищеца, на банковите му сметки и дружествени дялове. Поискано е и присъединяване на това дело към изп.д. № 315/15г. Присъединяването на кредитор е действие, прекъсващо давността. Счита, че по отношение на вземанията на банката не е изтекла погасителната давност поради бездействието ѝ.

Не се спори, че по гр.д. № 24632/13г. на СРС в полза на „Банка ДСК“ АД е издадена заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК и

изпълнителен лист на 13.09.2013г. С нея ищецът Р. П. и Е. П. са осъдени да заплатят солидарно на „Банка ДСК“ АД посочените в исковата молба суми.

Безспорно е, че въз основа на последния е образувано изп.д. № 315/16г. на ЧСИ Г. Д. на 25.04.2016г. То е било присъединено към изп.д. № 860/15г.

Не е спорно, че с молба 09.03.2020г. вискателят „Банка ДСК“ АД е поискал изпълнителният лист да му бъде върнат. Делото е прекратено на 10.03.2020г.

С молба от 10.03.2020. банката е поискала да бъде образувано изпълнително дело и такова е образувано под № 214/2020г.

Изпълнителните дела са приети и приложени по делото като доказателства.

Към отговора на исковата молба е приложен договор за ипотечен кредит от 26.06.2007г., сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и Р. и Е. П. за 120 000лв.

С оглед твърденията и възраженията на страните са приети и други писмени доказателства.

СГС е приел за основателен искът за санкционната лихва в размер на 10 922, 29 лв. и за законната лихва върху главницата от 117 096, 09лв. за периода до 11.03.2017г. като го е отхвърлил за периода до 11.03.2017г. до 11.03.2020г.

Пред настоящата инстанция е приложено и прието като доказателство копие от изп.д. № 860/15г.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане са обективно съединени искове по чл.439, ал.1 от ГПК.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционното решение, по допустимостта му в обжалваната част, а по отношение на правилността му е обвързан от посочено в жалбата- чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

С оглед на правомощието си да провери допустимостта на първоинстанционното решение в обжалваната част настоящата инстанция

приема, че в нея то е недопустимо, тъй като е постановено по недопустим иск. В тази връзка са излага следните съображения:

Жалбоподателят извежда своето право от насочено срещу него принудително изпълнение и качеството му на длъжник. Това му дава активна материална легитимация да търси защита срещу изпълнението въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Не е спорно, че изпълнителното основание е влязла в сила заповед за изпълнение. Новият факт, сочен от Р. П., настъпил след приключването на заповедното производство, е юридическият факт на изтекла в нейна полза погасителната давност. Това обосновава и процесуалната ѝ легитимация като надлежна страна в процеса.

Пасивната материална легитимация на ответника, произтича от качеството му на кредитор на вземането, което е предявено за събиране в индивидуалното принудително изпълнение и което се оспорва. С оглед твърденията в исковата молба и неоспорване на фактите от ответника се обосновава качеството му на надлежна страна в процеса.

Това е специален установителен иск, с който разполага длъжникът, когато срещу него е предприето принудително изпълнение. При оспорването му той може да се позовава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Чрез този иск длъжникът оспорва съществуването на вземането, респективно на правото на принудително изпълнение, претендирано срещу него. Искът е допустим само когато се основава на факти, настъпили след приключване на делото, по което е издадено изпълнителното основание. От доказателствата, съдържащи се в изп.д. № 214/20г. е видно, че заповедта за незабавно изпълнение е връчена на Р. П. на 14.05.2020г. от съдебния изпълнител по местоработата ѝ заедно с призовката за доброволно изпълнение при съобразяване на разпоредбата на чл.47, ал.1 от ГПК. До този момент не е имало валидно връчване на заповедта за незабавно изпълнение по останалите изпълнителни дела. От горната дата започва да тече срокът по чл.414, ал.2 от ГПК, който изтича на 28.05.2020г./ редакция преди измененията в ДВ бр.100/19г./ Не е спорно, че длъжникът не е подал възражение срещу нея. Тя е влязла в сила на 29.05.2020г. и от този момент се

е стабилизирала на основание чл.416 от ГПК. Периодът, в който се твърди, че погасителната давност е изтекла по отношение на вземанията на кредитора, е с начален момент 13.09.2013г. до налагането на запора върху трудовото ѝ възнаграждение 23.07.2020г. на основание чл.450, ал.3 от ГПК. Това е изпълнителното действие, което е предприето от съдебния изпълнител и което може да прекъсне погасителната давност. Следва да се посочи, че началният, момент, от който погасителната давност е започнала да тече е 02.07.2012г., когато кредитът е обявен за предсрочно изискуем от банката. Подаването на заявлението не спира давността и тя продължава да тече.

Твърденият юридически факт на изтекла погасителна давност е настъпил преди влизането в сила на заповедта за изпълнение/29.05.2020г./ и нейното стабилизиране. Предявените иски по чл.439, ал.1 от ГПК се основават на факт, който е бил известен на ищеца и който е могъл да посочи в срока за възражение по чл.414, ал.2 от ГПК, поради което оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Преклудират се и възраженията, че длъжникът в заповедното производство не дължи на заявителя сумата, за която е издадена заповедта за изпълнение, в случая за главницата и законната лихва. Поради това предявените иски са недопустими. / Р № 22/10.03.2022г. по гр.д. № 1112/21г., ВКС, III г.о./

Изложеното налага извод за недопустимост на първоинстанционното решение в обжалваната част.

Поради изложените правни изводи първоинстанционното решение трябва да бъде обезсилено в обжалваната част, а производството по делото - прекратено.

По отношение на разноските.

На жалбоподателят не се дължат разноски с оглед изхода на спора пред въззивния съд.

На ответника се дължат такива за въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 266143/19.10.2021г. допълнено с решение № 261902/07.06.2022г. на СГС, ГО, 2 състав, постановени по гр.д. № 10900/20г. в частта, в която са отхвърлени исковете на Р. Д. П. с правно основание чл.439, ал.1 от ГПК за вземане в размер на 117 096, 09лв.-главница, както и в частта, в която е отхвърлен искът по чл.439, ал.1 от ГПК за законната лихва върху сумата от 117 096, 09лв. за периода от 11.03.2017г. до 11.03.2020г. като недопустимо.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в посочената част като недопустимо.

В останалата част, в която са уважени искове по чл.439, ал.1 от ГПК, решението на СГС е влязло в сила.

ОСЪЖДА Р. Д. П., ЕГН *****, гр. ***, ж.к. „****“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. * и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Гурко“ № 62а, ет. *, ап.9 чрез адв. Хр. П. да заплати на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, гр. София, ул. „Московска“ № 19 и със съдебен адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 15, ет.2 сумата от 150 лв. разноски по делото пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____